

Barbara Scholten

Bikkels
en
ballenmeisjes

I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

112-sms

7

Op de laatste hockeyloze zaterdag zat ik met mijn hele familie aan de ontbijttafel. Ik liet een warm gekookt ei door mijn handen rollen en twijfelde of ik het ei zou pellen of doormidden zou slaan. Pats, in één keer de kop eraf, of eerst een flinke deuk erin en dan de schil eraf. Uiteindelijk heb ik mijn ei heel en zonder butsen op mijn bord achtergelaten omdat mijn hartsvriendin Jip, op rubberlaarzen en met een jas over haar pyjama heen, ons huis binnenstormde.

‘Bo zit in de problemen. Kom mee.’

Verbaasd keek ik haar aan. Daar wist ik niets van.

‘Goedemorgen, Jip. Alles goed met je?’ vroeg mijn vader.

Jip knikte. ‘Kom nou, Fal, jij hebt toch ook een sms van Bo gehad?’ zei ze ongeduldig.

‘Eh, nou, dat weet ik eigenlijk niet.’ Ik keek mijn moeder vragend aan. ‘Weet jij waar mijn mobieltje is, mam?’

Zichtbaar geïrriteerd stond mijn moeder op, liep naar de keuken en pakte mijn telefoon uit de bovenste keukenla waar ook de pleisters en de scharen in liggen. Dat is een rare plek om een telefoon op te ruimen. Zonder iets te zeggen, maar met een diepe zucht, gaf ze het ding aan mij. Die zucht hoorde er waarschijnlijk bij omdat ik mijn spullen altijd achter mijn kont laat slingeren, zoals mijn moeder vaak zegt. Of omdat Jip op woeste wijze ons familieontbijt kwam verstoren, dat kan ook nog.

Volgens mijn moeder wordt Jip anders opgevoed dan mijn broertjes en ik. En zoals mijn moeder het woord ‘anders’ uitsprekt, weet ik dat ze het er niet mee eens is. Bij Jip thuis zitten ze nooit met z’n allen aan tafel. Dat kan ook niet want Nelli en Kees, de ouders van Jip, zijn niet meer samen. Sinds de scheiding

woont Nelli beneden in het huis en Kees boven. Jip woont beneden of boven. Als Nelli aan Jip vraagt of ze 's avonds mee-eet en Jip ziet dat er bloemkool in de koelkast ligt, zegt ze snel dat ze al met Kees heeft afgesproken. Zo lost Jip haar eigen problemen op.

8 Maar Jip woont ook heel vaak beneden, want Nelli is een leuke moeder. Zo'n moeder die tenminste normaal doet. Als ik met mijn moeder naar de stad ga om boodschappen te doen, fiets ik het liefst tien meter achter haar, omdat ze altijd zo achterlijk fluit. Daar hoor ik mooi niet bij! Ik heb ook liever niet dat ze komt kijken bij mijn hockeywedstrijden, omdat ze altijd van die rare dingen roept. Zoals 'Sla die bal naar voren', terwijl de tegenstander de bal heeft en in de aanval is.

Ik drukte op de knoppen van mijn mobieltje en boven in het scherm knipperde een enveloppe.

'Kom je nog?' Jip had de klink van de achterdeur al in haar hand.

Ik pakte mijn jas van de kapstok – die had ik namelijk niet achter mijn kont laten slingeren – mompelde sorry en kreeg van mijn vader een goedkeurende blik. Mijn vader is niet zo moeilijk 's ochtends vroeg.

'Wat stond er dan in die sms van Bo?' gilte ik opgewonden tegen Jip, toen ik de achterdeur eenmaal achter me had dichtgedaan.

'112,' antwoordde Jip.

Ik begreep meteen waarom Jip zei dat Bo in de problemen zat. 112 is het nummer dat mensen bellen als hun huis in de fik staat, als twee auto's botsen of als een oma van haar tas wordt beroofd. Dan komen de hulpdiensten supersnel naar je toe om te kijken of ze iets voor je kunnen doen. Maar je kan ook problemen hebben die de brandweer niet kan oplossen. En je hartsvriendinnen wel, omdat die je begrijpen. Dat proberen ze in ieder geval. Daarom hebben Jip, Bo, Lola en ik afgesproken dat we elkaar een

112-sms mogen sturen in noodsituaties. De anderen moeten dan zo snel mogelijk komen. Dat is regel drie. Wel een beetje raar dat ik met de derde regel begin, maar de eerste twee vertel ik zo.

Speciaal voor deze situaties heb ik een telefoon gevraagd voor mijn verjaardag en gekregen. Jip, Bo en Lola hadden al een telefoon, zo'n mooie met touchscreen. Zo een wilde ik ook graag, maar dat had ik mijn moeder niet verteld omdat je toch zou denken dat moeders zulke dingen weten. Nou, mooi niet! Mijn moeder had bedacht dat ik haar oude mobiel, die al maanden in de kast lag, wel mocht hebben. Dan kon ik ook nog een echt leuk cadeau voor mijn verjaardag vragen. Dus nu heb ik zo'n lelijk groot ding dat niet eens in de borstzak van mijn spijkerjack past.

'112? Wat zou er gebeurd zijn?'

Jip haalde haar schouders op. We holden de straat uit richting de plek van de ramp, het huis van Bo.

Toen we ergens vorig jaar die afspraak maakten, dacht ik dat Lola de eerste zou zijn die ons een noodoproep zou sturen, ook al had ze geen probleem. Lola houdt namelijk van aandacht en voor Lola is het belangrijk dat anderen naar haar luisteren. En het met haar eens zijn, want Lola heeft altijd gelijk.

'Zou Bo's sms iets met hockey te maken hebben, Jip?'

Jip wist het niet. 'Misschien is het uit met Bart.'

'Of ze kan niet kiezen wat ze aan moet trekken,' zei ik hijgend.

'Ik hoop niet dat ze me daarvoor laat komen, dat is toch geen noodsituatie.'

Voor Jip niet, maar Bo vindt het erg belangrijk hoe ze eruitziet. Bo wil namelijk beroemd worden, en zij zou nooit net als Jip in haar pyjama de straat op gaan.

Jip drukte de deurbel in en we hoorden Bo roepen: 'Dat is voor mij, mam.'

De voordeur vloog open en ik riep luid dat de hulpverleners waren gearriveerd.

‘Hoi Fal, hoi Jip, het crisisonderleg is op mijn slaapkamer. Lola is er al.’

Bo zag er niet uit alsof ze in grote problemen zat. Ze zag eruit zoals ze er elke dag uitziet: lange blonde haren in een paardenstaart, roze T-shirt met lange mouwen, een strakke spijkerbroek en grote oorbellen.

Ik wil ook graag oorbellen, al heel lang, maar dat mag niet van mijn moeder, want gaatjes in je oren zijn ordinair. Jip laat binnenkort ook gaatjes in haar oren prikken. Zij mag dat wel van haar moeder. Maar ja, Nelli fluit ook niet op de fiets.

Bo loodste ons de brede houten trap op naar boven. We hadden voor het eerst een echte vergadering, een crisisonderleg. Mijn vader heeft soms de hele dag vergaderingen, maar die zijn vast niet zo spannend als die van ons.

‘Mooi, we zijn compleet,’ riep Lola toen we binnenkwamen. ‘Vertel, Bo.’

Ik ging naast Lola op bed zitten en Jip plofte op de kussens in de hoek van Bo’s slaapkamer.

‘Het moet wel iets heel ergs zijn,’ zei Jip.

Erg moest het zeker zijn, want anders mag je geen 112-sms versturen. Dat was de eerste regel die we bedacht hadden. De tweede regel was dat je het probleem echt niet alleen kon oplossen. Regel drie was dus dat de anderen meteen moesten komen en over de vierde regel waren we het nooit eens geworden, namelijk dat als er een oplossing bedacht werd, je deze ook moest uitvoeren. Jip had de vierde regel verzonnen, Bo en ik waren het er mee eens maar Lola niet. Ze was bang dat als zij een probleem had, wij een heel rare oplossing zouden verzinnen om haar te helpen. En dat ging zij dan dus mooi niet doen.